

מזת' קזת הכר שזה

וואס דורך איר שפירט מען די זיסקייט פונ'ם באשעפער

משיחותיו של הגאון רבי מנחם ברוך יאזעע שליט"א בעל 'מתיקות התורה'

סיפור לשולחן שבת

השגחה פרטית

"וּלְמַעַן סֵפֶר שָׁמַי בְּכֹל הָאָרֶץ"

איתא במדרש הגדול "מגיד שהאותות הבאים לעולם מעידין על מי שאמר והיה העולם שהוא יחידי ושברא עולמו בחפצו". והינו שכשהקב"ה עושה נסים ונפלאות זה אתות בשבילנו שנספר את רב חסדיו ונפלאותיו.

וּנְבִיא כָּאֵן סִפּוּר שֶׁל הַשְּׁגָחָה שֶׁהִגִּיעַ לְמַעְרַכְתָּ.

ירדתי ממונית עם בתי בפביש סואן ומלא ברכבים ואוטובוסים. התעפפתי קצת בכדי לקבל את העודף מהנהג. כשילפתע בתי רצה לתוך הכביש על מנת לחצותו ולבוא הביתה, ומיד כשעברה את המונית הגיע רכב מהצד השני שנסע במהירות, ופגע בה והעיף אותה.

הילדה קבלה מכה קשה וכוואבת, אמבולנס שהגיע פנה אותה לבית חולים. עברנו סדרת בדיקות מקיפות, ובנסי נסים מלבד מכה יבשה לא קרה כלום. "שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה", ה' שמר עליה ברחמי ובגב חסדיו,

<<

לקח מהפרשה

לְפָקַח עֵינַיִם וּלְדַאֵת אֶת כָּל הַטּוֹב שֶׁסָּבִיבֵנוּ

הרגל שהכל מובן מאליו, ולא רק שהכל מובן מאליו, אלא שכלם חייבים לו, ההורים, החברים, כלם צריכים לעזור לו ולתת לו. ברם, כשנעצר לרגע ונתבונן שלא מגיע לנו כלום, וה' מרעיף עלינו כל טוב, וכן נשכיל שזה שההורים נותנים ונותנים לנו, זה כלל לא פשוט, נתמלא בהערכה ובהפרת הטוב.

אנו מתפללים בכל יום "הראנו ה' חסדך", אנו מקפידים בים של חסדים, ואנו לא רואים זאת. ולפיכך אנו מבקשים ש' יפתח לנו את העיניים והשכל, שנראה את כל הטוב שסביבנו ונשמח בכה. ברגע שאדם ידע שהוא מיליארה, הוא לא יעשה עסק מוזמנות.

רְבָא אָמַר לְבָנֵי מַחוּזָא, (ב"מ נט.) "הוקירו לנשייכו כי היכי דתתערתו" - תעריכו את נשותיכם, וכך תתעשרו. ואפשר לבאר בזה, שזה לא רק סגולה, זה אחד ועוד אחד. כאשר אדם יתבונן כמה אשתו יקרה לו, כמה טוב יש לו בזכותה, הוא יהיה מאשה הוא יבין שהוא עשיר גדול, וממילא הוא לא יתקוטט על דברים קטנים ושוליים.

וכאשר נכיר טובה לאנשים שסביבנו, לשלוחים הטובים ש' מקיף אותנו, ההורים, האשה, החברים - נתמלא בהערכה כלפי הבורא יתברך שמקיף אותנו כל הזמן בחסד.

<<

"ולא שמענו אל משה מקצור רוח ומעבדה קשה"

התורה הקדושה מדגישה, שגם כאשר בא משה לכלל ישראל בכדי לבשר להם את בשורת הגאולה, הם לא שמעו למשה מקצור רוח.

ובדאי שאין לנו שום משג בדרך דעה, אך יש כאן למוד נפלא עבורנו, שעקר עבודתנו בעולם להיות עם ארץ רוח - עם

סבלנות ושפלות. ומתוך כך נזכה לקבל דעת מהצדיקים והתלמידי חכמים, דעת של גאולה ושל הפרה בקרבת ה' אלינו,

ובכל הטוב שהוא משפיע עלינו לפרטי פרטים, ובמקום להתרעם נכיר בכל הטוב שאנו מקבלים תדיר ונודה ונשבח לשמו יתברך.

וזה תכלית ביאת האדם לעולם - שיכיר את הקב"ה, ויאמין בהשגחתו הפרטית עלינו בכל עת, ויתבונן בכל החסד ש' נותן לנו. וזה ענין עשרת המכות ש' שדך את מערכות הטבע בכדי שנפנים שהוא מנהל את הכל, מהפרטים הגדולים ועד הפרטים הקטנים, הכל משגח ומנהל לטובתנו.

הבריאה פלה זועקת אמונה, וה' הוציא אותנו ממצרים בכדי שנדבר ממנו, שנעסק בחסד כל היום. אדם מסתובב בעולם הזה מתוך

היה קטן, הוא לא יתפרץ על הילדים שלו, כשהם מתנהגים בדייק כמו שהוא בעצמו התנהג.

וכן פעמים רבות יש לאדם פחד כל שהוא, וזה משמם בכדי להביא לעונה והכנעה, שלא נתגאה, ולא נחשב שהכל מגיע לנו. כאשר מודיעים לאדם שאיזה מחלה מקוונת בגופו רח"ל, הוא מתמלא בצער. ואם אחר כך יודיעו לו שהמחלה נעלמה, הוא יתמלא בשמחה ועונה. הוא יבין שה' מטיב עמו, ולא מגיע לו כלום, וה' רחם עליו.

וראוי לנו להתבונן בכך בלי שום תזפורות פואבות, ולא לחפות לקשיים שיזכירו לנו באיזה גן עדן אנו נמצאים. וזה ידוע שכל אחד יש לו את הקשיים והנסיונות שלו, והעבודה שלנו לראות את הקב"ה בכל מקום, לקחת כל קשי ונסיון כמנוף לקרבת ה', לדבר עם הקב"ה על כל מה שעובר עלינו.

לומר: רבנו של עולם! לפני שאני מבקש, לפני שאני זועק אליך על הקשי, אני זועק ומהלל אותך על כל הטוב שיש לי. זכיתי להיות הבן שלך אני יהודי! אני רוצה את קרבתך! אני יודע שאני יהודי, אני בריא, יש לי משפחה, יש לי פרנסה וכן הלאה. ואחר כך נבקש, אבא הקר! קשה לי בזה ובוזה, אני יודע שאתה שלחת לי את הקשי, בכדי לעורר אותי שאני יתקרב אליך. אני מבקש ממך שאהיה תמיד קרוב אליך שתציל אותי, שתרחם עלי ותושיעני ותמיד אספר את חסדך לעולם לא אשכח את הישועה שתשלח לי, ותמיד אהיה אסיר תודה לך ותפלה כזו מלבד הישועה, היא עצמה מקרבת אותנו לבורא.

ה' קבע היאך כל דבר ודבר בבריאה ישמש אותנו, שהאבן ישמש לבנייה, התפוח אדמה למאכל, וכן הלאה...

חז"ל (גדרים מא.) הורשים על הפסוק "למשפטיך עמדו היום כי הכל עבדיך", שכאשר הקב"ה עושה משפט באדם, יש לו שלוחים רבים לשפוט את האדם, וכלם עושים את רצון הבורא.

וזה גם לטובה, בכלליות ובפרטיות, שה' מנהל את הכל לטובתנו: בכלליות הבריאה - ה' קבע היאך כל דבר ודבר בבריאה ישמש אותנו, שהאבן ישמש לבנייה, התפוח אדמה למאכל, וכן הלאה בכל דבר ודבר. וצריך להתבונן בכל דבר, ולראות את השגחת ה' שבדבר.

במפות שבמצרים, ה' הראה לכלם שאנו יכולים לשתות מים, זה כלל לא מובן. יתכן מציאות שאין מים בכל הארץ, וה' עושה בכל יום משפט, בכדי לתת לנו לשתות מים.

אנו אומרים ביוצר של שבת, שה' בוקע בכל יום חלונות רקיע. ובירושלמי מובא שבכל יום בשנה ה' פותח חלון אחר ברקיע, בכדי להאיר לנו. אמנם אנו מבקשים על כך בכל יום. אלא שעלינו להכניס קצת מחשבה במה שקורה סביבנו.

העולם הנפלא יכל להיות עולם שאין בו אור, והכל חשוך כל הזמן. יכלנו גם להיות בעולם, שהאור בו מצחין כמו שיש לפעמים ריח רע ברחוב, וכל מי שעובר מתאמץ לא לנשם מהריח הרע. כך יכל להיות לנו כל הזמן, וכי ה' חיב לנו משהו? ה' לא חיב לנו כלום, ובטובו מביא לנו עולם נפלא ומתקן.

ה' מוריד לנו גשם שמזכך את האוויר, שמביא לנו מים, בריאות, ילדים. והכל זה "למשפטיך עמדו היום.. הכל זה עבדיך" - עבדי ה' שעושים רצונו.

וזה גם בפרטיות: לכל אחד ואחד, יש את בלוטת התריס שאחת מפעלותיה הנפלאות, זה לקלט בזמן שנכנס דבר מאכל לפה, ומיד היא שולחת למח שנכנס אכל לגוף, והמח מפעיל מיד את כל המערכות שפועלות להכנסת המזון, לעמולו, לסנון המאכל, וכן הלאה פעולות רבות, ממש מפעל שלם, וזה גם "למשפטיך עמדו היום כי הכל עבדיך".

יסוד זה של הכרת הטוב אנו רואים בהמשך פרשתנו, שמושה לא הפך את היאור ואת האדמה, כי הכיר טובה. ובדאי שאין היאור דעת, ברם משה רצה ללמדנו שאנו נכיר טובה ונראה תמיד את כל הטוב שסביבנו.

כאשר אדם מסתפל בצורה חיובית, הוא רואה את כל הטוב שבאנשים הסובבים אותו, והוא נשמר מלצער את מי שעושה לו כל כך הרבה טוב. וגם כאשר אדם לא מבין את השני, עליו להזכר בפעמים שלא הבינו אותו, ובמקומו יש לאדם קשיים בכדי שאה ישאר לו בתת מודע, והוא יזהר מלהזיק ולצער את חברו.

כמו שאמר הלל הזקן לאותו גה מה דעלך סני לחברך לא תעביד. תתבונן בקשיים ובצער שגרמו לך ותזהר מלצער את האילת, כי רק מתוך הקשי אדם מבין לא לצער את חברו. כאשר אדם יזכור איך הוא התנהג שהוא

וכמו שאומר דוד מלכנו (תהלים נו) "ביום אקרא זה ידעתי כי אלקים לי". עצם זה שאני קורא ומבקש מה', זה מוכה אותי להיות בקרבת אלקים.

וכן עלינו לראות בכל נסיון את המעלה שבו. לפעמים כאשר מבזים את האדם, זה כפרה עבורו, במקום שינטל ממנו הדעת וכדו'. ועלינו לשמוח שה' שולח לנו קשי, שלא נעבר אותו בלי להשים עליו את הדעת. וראוי לנו שיהיה לנו חבר טוב, שאנו מתיעצים אתו, ובזמנים של קשי אפשר להתחבק עמו יחד מתוך אהבת ה' ולא מתוך מרמור חלילה.

פעמים רבות בזמן שאדם מצפה לישועה שלו, זה זמן לקנות את הישועה, וצריך להאריך בבקשות ותפלות על הדבר המתבקש. כגון כשאדם מצפה לזוג יתפלל על הזוג שייעלה יפה, שישתדדו זה עם זה, שיהיה להם היכן לגור ושיהיו להם ילדים ושיחיד יעבדו את הבורא, וכן בכל דבר שאדם מבקש.

כשאדם מבקש שיצפה ללמוד, יבקש שיצפה להבין את הלמוד ולהתקרב לבורא על ידי הלמוד, לראות את חסדי ה', את המדות הטובות של הצדיקים שהוא לומד עליהם, וכן בכל דבר ודבר, נחיה את הבורא יתברך נתקשר עמו, נודה לו, ונבקש ממנו.

על מה צחק ה' חפץ חיים?

"בזאת תדע כי אני ה'", ענין עשרת המכות, להראות לכלם שמלך המלכים הוא לבדו שולט בכל העולם ובכל אשר בו. וכשקוראים את המכות זה זמן לחדש בתוכנו את האמונה בבורא יתברך ושלטתו המחלטת בכל העולמות כלם, ולא עוד אלא שצריך לשמוח ולצחוק מכל המכות.

רבי חסדיו שאינם כלים לעולם, ופשוט להודות ולהלל לשמו יתברך בשמחה עצומה.

וזה שאנו פותחים מדי יום את התפלה בפסוק "שירו לו זמרו לו שישחו בכל נפלאותיו". ואמר על כך מרנא ה' חפץ חיים 'שאם אדם כבר שר ומזמרה, שישיר ויאמר וידבר ברב חסדי הבורא שעמנו תדיר.

וכמו שידוע שמרנא ה' חפץ חיים' זיע"א היה צוחק בעת שהיה קורא את הנקמה שעשה הבורא במצרים על ששעבדו את ישראל, וכל זה מחמת שהוא חי את הפרשיות והמחיש לעצמו את רוב חסדי ה' ואת גדל קרבתו אליו.

וכן בימינו כשהקב"ה עושה לנו נסים ומפר את מחשבות שונאינו ועושה להם תאוות עבודה וכדומה, זה זמן להתבונן ברב אהבתו אלינו וברב

פנינים מצויירי

עבודתו.

בפרשתנו מובא שתכלית יציאת מצרים הנה עבודת הקרבנות, שמהותה הפרת הטוב לקב"ה על הבריות שבגופנו, על כל האיברים שפועלים בנו כראוי.

וכאשר היה אדם מביא את קרבנו לבית המקדש, היו הפהנים מפרטים לו על אברי הקרבן את כל החסדים שבאברי גופו. וכן על עצם החסד שבאכילה. החל מהשנים שחזתכות את המאכל כמו מזלג וסכין חזקים מאד, והלשון שהיא כמו פה, ועוד ועוד פלאים עצומים בקנה והושט, הראות והכליות, הכבד והקבה; פלאים עצומים שכל פלא יש בו אין סוף של נסים ונפלאות.

ולפיכך נאמר בקרבנות שנעשה אותם לריח ניחוח, שנשכיל שהקרבנות הנם עבודה עם דעת של קרבת ה', שנתבונן בחסדי ה' שבגוף שלנו, והבהמות הנם המחשה לכה.

ועלינו להתבונן בכך ולהוציא מהפה שירות ותשבחות לבורא. וזה עבודת הלויים בבית המקדש, ולפיכך השירה מעכבת את הקרבן. ועל זה נאמר "למען תהיה תורת ה' בפיך", שנוציא מהפה את תורת ה', את העמק שבכל מצוה.

ובקרבן העני נצטוינו לשרף גם את הנוצות של העוף, ולמרות שהריח קשה מאד, ה' אומר לנו: אני מוכן לסבל את הריח הזה, "עמו אנכי בצרה" - אני משתתף בצער שלו, שהוא עני. וכך גם אתם תעריכו את מי שקשה לו, תשתתפו עמו ותשתדלו לעזור לו ככל יכולתכם.

וכמו שמובא בפרשת הקרבנות, שהיו הפהנים מקריבים את הראש ואומרים: תתבונן על הראש, שהוא המלך של הגוף, המוח שעובד באופן נפלא, וכן בכל האיברים הפנימיים, הכליות, הראות, הכבד. ובעל הקרבן היה מתמלא בהכרת הטוב, ובהודאה לשמו יתברך באהבה עצומה, על ידי התבוננות בכל החסדים שה' עושה עמו.

והנה בקרבנות, מובא הפסוק "אשה ריח ניחוח לה". ודרשו חז"ל שאמרתי ונעשה רצוני, וצריך באור למה זה נאמר רק בקרבנות, הלא יש עוד מצוות רבות שאנו עושים את רצון ה'. ומדוע דוקא בקרבנות נאמר לשון זה?

ואפשר לבאר שבמעשי הקרבנות האדם עלול לטעות חלילה, שהיא עבודה כמו עבודה בבית מטבחים, ששוחטים ומפשטים בהם בהמות. ואפילו לסלוד מהעבודה בדם ובפרש וכדו', וכמובא בגמרא על הכהן שלבש כפפות על ידיו מחמת שלא כבד את

כחה של תפלה

"וַיֹּאמֶר אֵל אַבְרָהָם... וְשָׂמִי ה' לֹא נוֹדַעְתִּי לָהֶם"

כָּבֵר הִתְקַשּׁוּ הַמְּפָרְשִׁים לְדוֹרוֹתֵיהֶם מַה הַפְּרוּשׁ 'וְשָׂמִי ה' לֹא נוֹדַעְתִּי לָהֶם'? בְּמַדְרַשׁ 'לְקַח טוֹב מוּבָא "לֹא נוֹדַעְתִּי לְאִבּוֹת בְּכַח לְבַת אִשׁ כְּמוֹ שְׁנוֹדַעְתִּי לָהּ וְעוֹד שְׂאֵמַרְתִּי לָהּ אֵהְיָ אֲשֶׁר אֵהְיָ".

וְהִינוּ שְׂמֻחַמַת שְׂמֻשָּׁה הִיא מְנַהֵגִן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, נִגְלָה אֵלָיו הַבּוֹרָא בְּקִרְבָּה עֲצוּמָה, וְהִרְאָה לוֹ אֶת גְּדֹל חֲבָתוֹ לְעַמּוֹ - שֶׁהוּא יוֹרֵד אֵלֵיהֶם בְּאִשׁ אֶל תּוֹךְ הַסֵּנֶה הַמְּסַמֵּל לְמִקְוֵמוֹת הַנְּמוּכִים וְהַשְּׁפֵלִים.

זוֹה שְׂפָתוֹב "אֵהְיָ אֲשֶׁר אֵהְיָ" - אֲנִי נִמְצָא עִם כָּלל יִשְׂרָאֵל בְּכָל מְקוֹם וּבְכָל עֵת וְזִמְנוֹ, וְאֵהְבֵתִי וְחִבֵּתִי אֵלֵיהֶם אֵינָה פּוֹסְקֵת לְעוֹלָם, וְהִגַּם שֶׁהֵם שְׂקוּעִים בְּמִ"ט שְׁעָרֵי טְמֵאָה.

זוֹה הַעֲנִין שְׁנִגְלָה ה' לְמֹשֶׁה וְדַבֵּר עִמּוֹ פֶּה אֶל פֶּה, בְּכַדִּי לְחַזֵּק אוֹתוֹ בְּכַח הַתְּפִלָּה וּבְכַח הַבְּקִשָּׁה וְהַטְּעָנוֹת לְפָנָיו יִתְבַּרְךָ הַיּוֹת שְׂיִדַע כִּי־עַד לְהַתְמַקַּח עִם הַבּוֹרָא יִתְבַּרְךָ. כְּמוֹ שְׂאֵנוּ רוֹאִים בְּסוֹף הַפְּרָשָׁה הַקּוֹדֶמֶת שְׂמֻשָּׁה טָעַן "לָמָּה הִרְעַתָּה לְעַם הַזֶּה לָמָּה זֶה שְׁלַחְתָּנִי, וְהִקְבֵּה מְלַמֵּד אוֹתוֹ בְּתַחֲלַת

פְּרָשָׁה זוֹ שֶׁהוּא אָכַן קָרוֹב אֵלָיו וְשָׂמַח כְּשֶׁמִּנְצָחִין אוֹתוֹ בְּטְעָנוֹת. כְּמוֹ שְׂדַרְשׁוּ חַז"ל (פְּסָחִים קי) עַל הַפְּסוּק "לְמִנְצָח זָמְרוּ מִשְׁכִּיל - זָמְרוּ לְמִי שְׂמִנְצָחִין אוֹתוֹ וְשָׂמַח".

וְכוּ לְאֶרֶךְ כָּל הַדֶּרֶךְ אָנוּ רוֹאִים שְׂמֻשָּׁה טָעַן לְפָנָיו הַבּוֹרָא טְעָנוֹת, וְעַל יְדֵי כֵן רַחַם הַבּוֹרָא עַל עַמּוֹ. וְכוּ כָּל אֶחָד וְאֶחָד צָרִיךְ לְהוֹדוֹת הַרְבֵּה לַבּוֹרָא בְּטָרֵם שֶׁהוּא נֹגֵשׁ לְהַתְּפַלֵּל, וּמִתּוֹךְ הַכְּנָעָה וְהַכְּרַת הַטוֹב וְקִרְבָּה שֶׁל שְׂמֻחָה וְהוֹדָאָה לְבַקֵּשׁ מֵאֵתוֹ יִתְבַּרְךָ בְּאַמְתָּלָאוֹת צוֹדְקוֹת וְנִכְוֹנוֹת, שְׂיִרְחַם עָלָיו בְּרַב רַחֲמָיו וְיִוְשִׁיעַ אוֹתוֹ בְּכַדִּי שְׂיִזְכֶּה לְהִיּוֹת כְּרִצּוֹנוֹ יִתְבַּרְךָ ה' יִזְכְּנוּ.

מה טמון באות ה"א?

"וְלֹא שְׂמַעְנוּ אֵל מֹשֶׁה מְקַצֵּר רוּחַ וּמַעֲבִידָה קִשָּׁה"

כָּל מִי שֶׁהוּא מִצַּר, רוּחוֹ וּנְשִׁימָתוֹ קִצְרָה וְאִינוּ יוֹכֵל לְהֵאָרִיךְ בְּנְשִׁימָתוֹ (ר'ש"י).

הִנֵּה הָאוֹת ה"א שְׂבֵבָה בְּרֵא ה' אֶת עוֹלָמוֹ, מְסַמֵּלֶת עַל הַהוֹדָאָה וּבְפִרְט עַל הַנְּשִׁימוֹת, כִּי רַק אוֹת זוֹ מִתְּבַטֵּאת עַל יְדֵי הַנְּשִׁימָה בְּלִבָּד לְלֹא מוּצָא אַחֵר מִמוּצָאוֹת הַפֶּה. בְּנוֹסֶף, אוֹת ה"א מְסַמֵּל לְצַעֲקָה כְּמוֹ שְׂאֵנוּ

אוֹמְרִים 'הוֹשַׁעְנָא'. זוֹה שֶׁהוֹרָה הַקֶּב"ה לְמֹשֶׁה לֹאמֹר לְכָלל יִשְׂרָאֵל שְׂיַעֲצְרוּ מִמְרוּצַת עֲבוֹדַת מִצְרַיִם, וְיוֹדוּ לְקַבֵּה"ה עַל שֶׁהוּא מוּצִיא לָהֶם דְּבַשׁ מִסְּלַע וְשָׁמֶן מִחֲלִמִּישׁ צוּר.

וְכוּ לְמַדָּם מֹשֶׁה אֶת כַּח הַתְּפִלָּה - שֶׁהַקֶּב"ה שׁוֹמֵעַ אֲנַחָה שֶׁל כָּל יְהוּדֵי בְּאֲשֶׁר הוּא, וּמְשַׁיַּח עָלָיו לְפָרְטֵי פְרָטִים וְגוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ אוֹתוֹ. וְזוֹ הַמְּהוּת שֶׁל 'אֲנִי ה' הַמוּצִיא' - בְּעֵבֶר בְּהוּה וּבְעֵתִיה, כִּי בְּכָל עֵת צָרִיךְ לְצַעֵק לְקַבֵּה"ה וְלְהוֹדוֹת לוֹ עַל חֲסָדָיו וְעַל הַנְּשִׁימוֹת שֶׁהוּא מְנַשֵּׁם אוֹתָנוּ. וּמְחַמֵּת כֶּף בְּאֲשֶׁר אָדָם בְּצַעַר קִשָּׁה לוֹ לְנֶשֶׁם, בְּכַדִּי שְׂיַעֲרִיךְ אֶת נְשִׁימוֹתָיו כְּאָדָם הַמוֹנֶה אֶת הַנְּשִׁימוֹת.

זוֹה מַה שְׂאֵמַר מֹשֶׁה לְכָלל יִשְׂרָאֵל שְׁעַל יְדֵי הַהוֹדָאָה יִזְכְּנוּ לְצֵאת מֵהַגְּלוּת, וְכְמוֹ שְׂמוּבָא בְּסְפָרִים הַקְּדוּשִׁים עַל הַפְּסוּק "כִּי בְּשֻׂמְחָה תִצְאוּ".

זוֹה מַה שְׂדוֹד מְלַכְנוּ ע"ה מִתְּחִיל וּמִסִּיִּם אֶת פְּרָקֵי תְהִלִּים הַאֲחֵרוֹנִים - ב' הַלְלוּיָהּ, שְׂאֵו הוֹדָאָה עַל הַנְּשִׁימוֹת. ה' יִזְכְּנוּ לְחַיּוֹת אֶת הַשְּׂגָחָתוֹ עָלֵינוּ וּלְקַיֵּם אֶת הַפְּסוּק שְׂסִיִּם עִמּוֹ דָּוִד מְלַכְנוּ אֶת הַתְּהִלִּים "כָּל הַנְּשִׁימָה תְהִלֵּל יְהִי הַלְלוּיָהּ" - עַל כָּל נְשִׁימָה וּנְשִׁימָה הוּי מוֹדָה לוֹ (בְּרִכּוֹת).

המשך הסיפור מעמוד א'

לְהַפְּגֵעַ חֲלִילָה, וְצָרִיךְ לְבַקֵּשׁ מַה' שְׁנִרְאָה תְּמִיד אֶת רוֹב טוֹבוֹ וְנוֹדָה לוֹ מִתּוֹךְ טוֹב וְלֹא מִתּוֹךְ קִשָּׁי וְצָרָה, שְׂנַעֲרִיךְ תְּמִיד אֶת הַעֲצָמוֹת שְׂלָנוּ שְׂאִינָם נִשְׁבָּרוֹת, שְׂאִין לָנוּ בְּרִיחַת סִידוֹן וְהַעֲצָמוֹת שְׂלָנוּ חֲזָקוֹת. וְיַחַד עִם הַתְּפִלָּה נִשְׁמֵר עַל עֲצָמָנוּ מִכָּל מְשֻׁמֵּר וְנוֹסִיף סִיג לְסִיג, כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ חַז"ל חֲמִירָא סַפְנָתָא מֵאִיסוּרָא, ה' יִשְׁמְרָנוּ וְיִצְלִינוּ תְּמִיד, אָמֵן.

הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו.

"מַה אֲשִׁיב לָהּ כָּל תַּגְּמוּלוּזָהִי עָלָי". בְּמַהִירוֹת שֶׁהִרְכַּב נִסְעָה, הַתְּאוּנָה יְכַלָּה לְהַגְּמֵר בְּגִרוּעַ מִכָּל רַח"ל.

הַשְּׂגָחָה זוֹ אֲמוּרָה לְעוֹרֵר אוֹתָנוּ, שְׁנִתְבּוֹנֵן בְּכָל יוֹם עַל הַנְּסִיִּם שֶׁה' עוֹשֶׂה עִמָּנוּ. זֶה שֶׁהַגְּעוּנוֹ הַבֵּיתָה לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשְׁלוֹם זֶה חֲסֵד עֲצוּם, וְצָרִיךְ לְהוֹדוֹת עַל כֵּה, וְכוּ לְבַקֵּשׁ תְּמִיד שְׂנַהֲיָה אָנוּ וְכָל מְשַׁפְּחָתָנוּ בְּרִיאִים וְשְׁלָמִים.

אדם לא יכול לדעת מהיכן הוא או אחד ממשפחתו עלול